

Arrest

nr. 214 243 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DER MAELEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die Nederlands staatsburger is, diende op 21 november 2016 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende.

1.2. Verzoeker werd op 19 mei 2017 in het bezit gesteld van een E-kaart als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (arbeidsongeschiktheidsuitkering tot 31 mei 2017).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 27 maart 2018 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21). Verzoeker werd hiervan op 17 mei 2018 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: A.(…), R.(…), Nationaliteit :Nederland, Geboortedatum : (…), Geboorteplaats: (…), Identificatienummer in het Rijksregister: (…), Verblijvende te (…).

~~*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*~~

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 21.11.2016 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werkzoekende. Hij werd op 09.05.2017 in het bezit gesteld van een bijlage 8 en op 19.05.2017 krijg hij een E-kaart. Overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Betrokkene werd daarom op 29.11.2017 uitgenodigd om binnen de 15 dagen na kennisname van onze brief, nieuwe documenten voor te leggen aangaande zijn huidige activiteiten. Betrokkene werd op 01.12.2017 en 03.01.2018 uitgenodigd door de gemeente om de uitnodigingsbrief te betekenen en de bewijzen van zijn huidige economische activiteit of bestaansmiddelen voor te leggen.

Betrokkene ging hier echter niet op in waardoor onze dienst op 26.01.2018 overging tot het versturen van een aangetekende zending met dezelfde vraag tot verduidelijking van zijn huidige situatie. We kunnen er van uitgaan dat betrokkene deze brief wel degelijk ontvangen of afgehaald heeft daar we geen bericht van bpost hebben ontvangen dat de aangetekende zending niet ontvangen of niet afgehaald werd. Wederom liet betrokkene dus na in te gaan op onze uitnodiging. In de brief staat nochtans duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor zijn verblijfsrecht. Hij heeft desondanks nagelaten om bewijzen van zijn huidige economische activiteiten of bestaansmiddelen voor te leggen.

Er moet hierbij opgemerkt worden dat er een wettelijke verplichting geldt om een verandering van hoofdverblijfplaats ten alle tijden binnen de 8 dagen bekend te maken bij de gemeente van de hoofdverblijfplaats (art. 7 § 4 van het KB van 16.07.1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister...). Rekening houdend met de wettelijke verplichting om de verandering van hoofdverblijfplaats mede te delen aan de gemeente moet er geconcludeerd worden dat betrokkene wel degelijk de mogelijkheid gehad heeft om gehoord te worden en om uitleg te verschaffen omtrent zijn huidige situatie, aangezien betrokkene nog steeds ingeschreven staat op het adres waarnaar de aangetekende brief gestuurd werd. Volgens de jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie, moet eenieder de gelegenheid krijgen zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure die zijn belangen op een nadelige wijze kan beïnvloeden. Het hof stelt bovendien dat dit recht niet absoluut is en dat betrokkene zich in dit verband coöperatief moet opstellen en de bevoegde autoriteiten alle relevante informatie moet verstrekken (HvJEU C-249/13, Boudjlida, 11 december 2014). Dit wordt bevestigd door de Raad van State betreffende de Belgische interpretatie van het hoorrecht, waarbij zij oordelen dat het recht om gehoord te worden geen absoluut recht is, waarvan afgeweken kan worden als het noodzakelijk is om snel op te treden of wanneer betrokkene onbereikbaar is (RvS 23 februari 1999, nr.78.887).

Hieruit kan afgeleid worden dat er geen schending van het hoorrecht is aangezien betrokkene het zelf nagelaten heeft bewijsstukken voor te leggen, na verschillende pogingen hem te contacteren.

Bij gebrek aan medewerking van betrokkene werd d.d. 27.03.2018 de database van de RSZ geraadpleegd om te achterhalen of betrokkene nog aan de slag is als werknemer in loondienst in België. Hieruit blijkt dat betrokkene niet meer is tewerkgesteld, de laatste dag tewerkstelling dateert van 07.02.2017. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet behouden worden. Betrokkene kan geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Hij heeft immers geen volledig jaar gewerkt (art. 42 bis §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis §2, 3°).

In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid, overeenkomstig art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht te behouden, kan bij gebrek aan medewerking niet worden vastgesteld.

Bij gebrek aan bewijzen dient er bijgevolg overeenkomstig art. 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Doordat de bestreden beslissing een einde stelt aan het recht op verblijf omdat verzoekende partij niet meer is tewerkgesteld.

Terwijl art 42bis §2 Vr.W. voorziet in uitzonderingssituaties waaronder verzoekende partij wel degelijk valt. Zodat de betrokken beslissing artikel 42bis Vr.W. schendt.

Toelichting:

Artikel 42bis §2 Vr.W. bevat volgende uitzonderingssituaties :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

Vreemd genoeg kan de database van de RSZ worden geraadpleegd om te achterhalen of betrokkene nog aan de slag is als werknemer doch kan niet worden nagegaan of verzoekende partij wegens ziekte tijdelijk arbeidsongeschikt is.

Artikel 42bis §_2Vr.W heeft als doelstelling dat in gerechtigde uitzonderingssituaties het verblijf behouden blijft.

Het is bijgevolg aan de Dienst Vreemdelingen om deze uitzonderingssituaties na te gaan en niet onmiddellijk en onbezonnen over te gaan tot beëindiging van het verblijf.

Zo wordt wel gesteld dat verzoekende partij geen toepassing kan genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis § 2, 2° of 3° Vr.W. aangezien hij geen volledig jaar heeft gewerkt doch wordt er geen controle/ toetsing uitgevoerd voor de uitzonderingsgronden 42 bis § 2, 1 ° of 4°.Vr.W.

De Dienst Vreemdelingenzaken was dus perfect in de mogelijkheid de gegevens van verzoekende partij op te vragen daar ze wel de nodige opzoeken deden om na te gaan of er nog een tewerkstelling was deden ze dit niet voor een gerechtigde ziekte- uitkering/ ontvangen leefloon.

Tot slot stelt de dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekende partij in gebreke is gebleven om zijn documenten tijdig over te maken. Doch ze doen dan wel zelf de nodige inspanningen om informatie op te zoeken om tot een einde van het recht op verblijf te kunnen besluiten daar waar het maar eenzelfde moeite zou hebben gekost om de informatie op te zoeken die tot het behoud van dit recht zou besluiten.

Door dergelijk onlogische en zeer starre houding aan te nemen geeft de Dienst Vreemdelingenzaken de indruk zich een soort instantie te wanen die ten allen prijze dient te vermijden een recht op verblijf te behouden in plaats van het dossier op een wettelijke en correcte wijze te onderzoeken en een objectief gemotiveerde beslissing af te leveren. Zulks is niet correct.

Het middel is gegrond.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en *“van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om het verblijf te beëindigen.

Toelichting :

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is volstrekt gebrekkig: zij beëindigen het recht op verblijf omdat verzoekende partij geen tewerkstelling zou hebben. Na opzoeken in de databank van de RSZ doen ze controle van uitzonderingsgronden van art. 42 bis § 2, 2° of 3° Vr.W. doch gaan volledig voorbij aan de uitzonderingsgronden 42 bis § 2, 1° of 4° Vr.W.

Het is nu net op deze uitzonderingsgronden dat verzoekende partij beroep kan doen.

De dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekende partij in gebreke is gebleven om zijn documenten tijdig over te maken. Doch ze doen dan wel zelf de nodige inspanningen om informatie op te zoeken om tot een einde van het recht op verblijf te kunnen besluiten daar waar het maar eenzelfde moeite zou hebben gekost om de informatie op te zoeken die tot het behoud van dit recht zou besluiten.

De motivering van de beslissing tot beëindiging is dus manifest gebrekkig.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is gegrond."

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

"Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij perfect in aanmerking komt voor de uitzonderingsgronden van art. 42 bis § 2, 1° of 4° werd toch een einde gesteld aan het recht op verblijf van verzoekende partij.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen. Toelichting :

Verzoekende partij bezit de Nederlandse nationaliteit en diende op 21.11.2016 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende in. Hij werd op 09.05.2017 in het bezit gesteld van een bijlage 8 en op 19.05.2017 kreeg hij een E kaart

Verzoekende partij was tot en met 07.02.2017 tewerkgesteld. Hij diende naar aanleiding van een medische beslissing zijn werk stop te zetten. Hij werd immer vanaf 24.01.2017 voor meer dan 66 % arbeidsongeschikt verklaard.

In januari 2018 werd gestart om samen met de VDAB te zoeken naar een beroepsopleiding voor aangepast werk.

Zo werd verzoekende partij recent toegelaten in samenspraak met de VDAB tot de cursus basis ICT.

Verzoekende partij kan duidelijk beroep doen op de uitzonderingsgronden van 42 bis §2, 1° of 4° Vr.W. maar toch werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een einde gesteld aan het recht op verblijf van verzoekende partij.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Dit terwijl de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid over een discretionaire bevoegdheid beschikt en het zijn taak is om elke aanvraag individueel, correct, grondig en in redelijkheid te beoordelen. In casu is dit met zekerheid met gebeurd.

De recht op verblijf van verzoekende partij werd beëindigd op basis van de argumentering dat ze niet over gegevens beschikte waaruit de tewerkstelling van verzoekende partij bleek.

Maar de Dienst Vreemdelingenzaken ging wel zelf actief op zoek gaat naar elementen om een recht van verblijf te beëindigen doch weigert zelf opzoeken te doen met het oog op het behoud van dit verblijf.

Dit is niet correct.

Zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt een dergelijke motivering echter manifest onjuist en onvoldoende te zijn. Indien het dossier van verzoekende partij enigszins zorgvuldig zouden zijn onderzocht, dan zou nooit tot beëindiging van verblijf zijn besloten. Integendeel, dan zou de uitzonderingsgronden van art 42 bis § 2, 1° of 4°Vr.W. toepassing hebben gevonden.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt overigens dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken dan toch de moeite nam om opzoekingen te doen dan dienen deze inderdaad correcte, waarheidsgetrouwe en volledige opzoekingen te zijn.

In casu is dit niet het geval en kan niet redelijkerwijze begrepen worden waarom een dergelijke ingrijpende beslissing werd genomen ten aanzien van verzoekende partij. Kortom, de bestreden beslissing is volkomen onredelijk.

Verzoekende partij voldoet dus aan de uitzonderingsgronden van art. 42bis VR.W. Toch meent de Dienst Vreemdelingenzaken een einde te moeten stellen aan het verblijf van verzoekende partij. Zulks is niet meer redelijk te verantwoorden, de beslissing in deze is werkelijk te verre gaand en overdreven. Zelfs na lezing ervan, kan men onmogelijk begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dit middel is derhalve gegrond.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker werkloosheidsbewijzen (zogenoemde formulieren C4) van de RVA van 15 maart 2018 waaruit blijkt dat hij gedurende enkele dagen tussen december 2016 en februari 2017 als uitzendkracht heeft gewerkt, een attest inzake arbeidsongeschiktheid van 14 maart 2018, een uitkeringsattest wegens arbeidsongeschiktheid van 14 maart 2018, een schrijven van een bemiddelaar van de VDAB van 16 januari 2018 in verband met een opleiding tot buschauffeur, een doorverwijzing inzake de basisopleiding ICT van 9 mei 2018 en een attest van niet-steunverlening van het OCMW van 7 juni 2018 (Verzoekschrift, bijlagen 2-7).

2.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de drie door verzoeker aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 42bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet

tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag indiende voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikte enkel over een aantal loonfiches en arbeidsovereenkomsten inzake uitzendarbeid en summier informatie inzake de bestaansmiddelen van verzoeker (uitkering wegens arbeidsongeschiktheid) tot 31 mei 2017. Teneinde na te gaan of verzoeker nog voldeed aan de voorwaarden voor een verblijf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, of eventueel voldeed aan de voorwaarden van de andere hoedanigheden waaraan een burger van de Unie op grond van artikel 40, §4, eerste lid, van de vreemdelingenwet een verblijfsrecht kan ontlenen, werd verzoeker op 29 november 2017 via het gemeentebestuur van Aalst uitgenodigd om volgende stukken voor te leggen:

“(…)

- ofwel het bewijs dat hij een activiteit in loondienst uitoefent: loonfiches + werkgeversattest (bijlage 19bis) of arbeidscontract.*
- ofwel het bewijs dat hij een zelfstandige activiteit uitoefent: een uittreksel van de Kruispuntbank voor Ondernemingen en een attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen overeenkomstig het model dat werd vastgesteld door de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft en door de Minister die de zelfstandigen onder zijn bevoegdheid heeft.*
- ofwel het bewijs dat hij werkzoekende is en actief naar werk zoekt: inschrijving VDAB/Actiris of sollicitatiebrieven en bewijs van een reële kans om te worden aangesteld.*
- ofwel het bewijs dat hij houder is van eigen bestaansmiddelen of bestaansmiddelen die effectief via een derde persoon bekomen werden: recente bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van tenminste de laatste 3 maanden (attesten van uitkering met vermelding netto-bedrag/maand, stortingsbewijzen van inkomsten die voorzien worden door een 3de, bewijzen van een tewerkstelling in het buitenland ahv arbeidsovereenkomst en minstens 3 meest recente loonfiches, bewijzen van bestaansmiddelen afkomstig uit zelfstandige activiteit in het buitenland ahv bij voorkeur rekeninguittreksels met duidelijke bewijzen van inkomsten voor privégebruik (persoonlijke rekening),...) en van een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt.*
- ofwel het bewijs dat hij student is: inschrijving aan een onderwijsinstelling die in België georganiseerd, erkend of gesubsidieerd wordt en een ziektekostenverzekering die de kosten in België dekt en een verklaring van voldoende bestaansmiddelen.*

(…)”

Bijkomend werd aan verzoeker het volgende gevraagd:

“Gelieve eveneens aan betrokkene te vragen om een recent OCMW-attest voor te leggen. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor hij/zij steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf verliezen.

Kunt u hem ook meedelen dat indien hij of een van zijn familieleden over humanitaire elementen beschikt waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van zijn dossier, hij de bewijzen van deze elementen kan voorleggen, overeenkomstig artikel 42 bis § 1, tweede en/of derde lid of artikel 42 bis, §2 of artikel 42 ter § 1, derde lid of artikel 42 quater, § 1, derde lid of artikel 42 septies, tweede lid, van de voornoemde wet. De betrokkene kan alle bewijsstukken en een kopie van deze ondertekende brief naar onze dienst, Lang Verblijf EU, sturen, per fax (022746629), per mail lv.eu@ibz.fgov.be. of per post naar het volgende adres: Algemene Directie Dienst Vreemdelingenzaken - Bureau Lang Verblijf EU - Antwerpsesteenweg, 59 B - 1000 Brussel. Betrokkene kan de ondertekende brief en de bewijsstukken ook via uw dienst aan ons overmaken.”

Uit de beschikbare gegevens kan niet worden vastgesteld hoe en wanneer de brief van 29 november 2017 precies aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Nochtans blijkt uit een mailbericht van een medewerkster van de stad Aalst van 1 december 2017 dat hij “werd uitgenodigd om recente activiteiten/bestaansmiddelen voor te leggen” en dat door verzoeker een OCMW-attest van niet-steunverlening van 29 november 2017 werd neergelegd. Hieruit kan worden opgemaakt dat verzoeker ogenschijnlijk toch kennis heeft kunnen nemen van de inhoud van deze uitnodiging. Nochtans heeft verzoeker verder niet gereageerd op de uitnodigingen van het stadsbestuur van Aalst.

Op 26 januari 2018 verzond de gemachtigde van de staatssecretaris de hierboven weergegeven uitnodiging rechtstreeks per aangetekend schrijven aan verzoeker. Verzoeker heeft op deze aangetekende brief, die hij wel ontvangen zou hebben, evenmin gereageerd.

2.8. In zijn beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker “*wel degelijk de mogelijkheid gehad heeft (...) om uitleg te verschaffen omtrent zijn huidige situatie*”, maar dat hij verzuimd heeft om zijn medewerking te verlenen. Uit een eigen onderzoek van de gemachtigde van de staatssecretaris in de RSZ-databank bleek dat verzoeker niet meer is tewerkgesteld en niet valt onder de uitzonderingen van artikel 42bis, §2, 2° en 3°, van de vreemdelingenwet. Door het gebrek aan medewerking kan volgens de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden nagegaan of verzoeker voldoet aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid het verblijfsrecht te behouden en dient er een einde te worden gesteld aan zijn verblijfsrecht.

2.9. In zijn middelen betoogt verzoeker in wezen dat de beslissing gebrekkig gemotiveerd zou zijn omdat hij onder de uitzonderingscategorieën van artikel 42bis, §2, 1° en 4°, van de vreemdelingenwet zou vallen, terwijl dit door de gemachtigde van de staatssecretaris niet werd onderzocht. Verzoeker zet uiteen dat hij vanaf 24 januari 2017 voor meer dan 66% arbeidsongeschikt werd verklaard en dat hij sinds januari 2018 samen met de VDAB op zoek is naar een basisopleiding voor aangepast werk.

2.10. Noch uit de tekst van het hierboven aangehaalde wetsartikel, noch uit het redelijkheidsbeginsel of uit de motiveringsplicht kan worden afgeleid dat er een actieve onderzoeksplicht zou rusten op de gemachtigde van de staatssecretaris om op eigen initiatief na te gaan of de vreemdeling, die meermaals heeft verzuimd om zelf enige nuttige inlichting te verstrekken, kan vallen onder de uitzonderingscategorieën, zoals voorzien in artikel 42bis, §2, 1° en 4°, van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris, omwille van de eerder neergelegde loonfiches en arbeidsovereenkomsten in het kader van uitzendarbeid, ambtshalve is overgegaan tot een onderzoek van de RSZ-databank om na te gaan of verzoeker desgevallend als EU-werknemer zou kunnen worden gekwalificeerd en of hij in die hoedanigheid in aanmerking zou komen voor het behoud van zijn verblijfsrecht, zoals voorzien in artikel 42bis, §2, 2° en 3°, van de vreemdelingenwet, ontslaat de verzoeker niet van zijn medewerkingsplicht om actuele informatie aan te brengen betreffende zijn activiteiten of bestaansmiddelen. De informatie, dat hij na 31 mei 2017 nog steeds arbeidsongeschikt zou zijn en thans via de VDAB op zoek zou zijn naar aangepast werk, werd nooit doorgegeven aan het bestuur.

2.11. De Raad merkt op dat verzoeker in zijn middelen geenszins betwist, noch weerlegt dat hij niet is ingegaan op de uitnodigingen van de gemachtigde van de staatssecretaris om zijn actuele situatie met betrekking tot zijn activiteiten of zijn bestaansmiddelen toe te lichten. De stukken die verzoeker thans als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 2-7), werden niet aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris voorgelegd. De meeste van deze stukken dateren overigens van na het verstrijken van de termijn waarbinnen verzoeker deze aan het bestuur diende over te maken om te vermijden dat hij zijn verblijfsrecht zou verliezen. De Raad kan op deze stukken geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de

gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)). Waar verzoeker in zijn middel betoogt dat hij zijn verblijfsrecht zou kunnen behouden omdat hij *“als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt”* is en omdat hij *“start met een beroepsopleiding”* in de ICT, stelt de Raad vast dat het hem in het kader van zijn wettigheidstoetsing niet toekomt om zich in de plaats te stellen van het bestuur en op basis van de stukken na te gaan of verzoeker zou vallen onder deze uitzonderingscategorieën.

2.12. Bij gebrek aan bewijzen betreffende de voorwaarden van artikel 40, §4, van de vreemdelingenwet kon de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden toepassing maken van artikel 42*bis*, §1, van de vreemdelingenwet en een einde stellen aan het verblijfsrecht van betrokkene.

2.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 42*bis* van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel of van de motiveringsplicht.

De drie door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN